

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การศึกษาและวิเคราะห์ภาษาอังกฤษในเพลงลูกทุ่ง ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพลงลูกทุ่ง

เพลงลูกทุ่งยอดนิยม

ภาษาเพลงลูกทุ่ง

ไวยากรณ์ไทย

ไวยากรณ์อังกฤษ

การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทย

การใช้ภาษาอังกฤษในเพลงลูกทุ่ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพลงลูกทุ่ง

เพลงลูกทุ่งสามารถศึกษาหาในประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้คือ

1. ความหมายของเพลงลูกทุ่ง

มีผู้ให้ความหมายของเพลงลูกทุ่งไว้ ดังนี้

นิธิพันธุ์ สุวรรณรงค์ (2549: 10) กล่าวว่า เพลงลูกทุ่ง หมายถึง เพลงที่มีท่วงทำนอง ลีลา มีความเป็นพื้นบ้าน คำร้องใช้ภาษาและสำนวนโวหารง่ายๆ มีเนื้อหาสะท้อนวิถีชีวิต สภาพสังคม ชนบท และวัฒนธรรมไทย

อลิสรา เลี้ยงรินรมย์ (2549: 6) กล่าวว่า เพลงลูกทุ่ง หมายถึง เพลงที่ใช้ภาษาไทยถิ่นกลาง เป็นส่วนใหญ่ และอาจมีภาษาถิ่นปนบ้างเล็กน้อย

รัฐวรรณ จุฑาพานิช (2547: 6) กล่าวว่า เพลงลูกทุ่ง หมายถึง เพลงที่มีที่มาจากเพลงพื้นบ้าน ประเภทต่างๆ ใช้ภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ง่าย อาจมีภาษาถิ่นหรือภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะ ภาษาอังกฤษแทรกอยู่บ้าง เนื้อหาสะท้อนความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของสังคมเกษตรกรรม รวมถึง แสดงภาพวิถีชีวิตของชาวชนบท

ฉกาจ ราชบุรี (2537: 43) กล่าวว่า เพลงลูกทุ่งคือเพลงที่สนุกสนาน ฟังง่ายทั้งใน ท่วงทำนอง เนื้อร้องที่เข้าใจและสามารถนำมาร้องตามได้ นอกจากนั้น เพลงลูกทุ่งยังพัฒนาเนื้อหา ไปตามยุคตามสมัยอยู่เสมอ

นุปผา เมฆศรีทองคำ (2534: 8) กล่าวว่า เพลงลูกทุ่ง หมายถึง เพลงที่มีการผสมผสานอย่างเหมาะสมระหว่างคุณลักษณะเพลงไทยเดิม เพลงพื้นเมืองและเพลงสากล โดยเพลงไทยเดิมมักจะปรากฏในทำนองของเพลงลูกทุ่ง ได้แก่ ทำนองเพลงเรือ ทำนองเพลงอีแซว ทำนองเพลงแหล่ ทำนองลำตัด ทำนองลิเกและทำนองเพลงน้อย

พูนพิศ อมาตยกุล (2532: 95) กล่าวว่า เพลงลูกทุ่งคือเพลงที่ได้จากการผสมผสานของเพลงแบบต่างๆ หลายประการรวมกัน ได้แก่ เพลงพื้นบ้าน เพลงไทยเดิม เพลงชีวิต และเพลงไทยสากล

จินตนา คำรงค์เลิศ (2531: 12) กล่าวว่า เพลงลูกทุ่งหมายถึงผลงานเพลงของผู้ประพันธ์ นักร้อง นักดนตรี ที่เรียกตนเองว่า “ลูกทุ่ง” มักมีเนื้อหาที่แสดงออกถึงชีวิตชนบท หรือเรื่องราวร่วมสมัยที่เกิดขึ้นในสังคมระดับชาวบ้าน

ลักขณา สุขสุวรรณ (2521: 7) กล่าวว่า เพลงลูกทุ่งคือเพลงที่แสดงออกถึงชีวิตชนบท โดยนักร้องนักดนตรีที่เรียกตัวเองว่า “ลูกทุ่ง”

สรุปได้ว่าเพลงลูกทุ่งหมายถึงเพลงที่สะท้อนถึงวิถีชีวิต สภาพสังคม และ วัฒนธรรมไทย โดยมีท่วงทำนอง คำร้อง สำเนียง และ ลีลาการร้องการบรรเลงที่เป็นแบบแผน มีลักษณะเฉพาะซึ่งให้บรรยากาศความเป็นลูกทุ่งและสร้างความสนุกสนานรื่นเริงอารมณ์

2. ประวัติเพลงลูกทุ่ง

เพลงลูกทุ่งปรากฏขึ้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 พัฒนามาจากการร้องรำทำเพลงแบบดั้งเดิมของไทย เช่น เทียนแหล่ ลิเก จำอวด ลำตัด และเพลงพื้นบ้าน เป็นต้น โดยเพลงลูกทุ่งถูกนำมาดัดแปลงแล้วใส่ดนตรีแบบสากล เป็นลักษณะเพลงแบบใหม่ มีเพลงลูกทุ่งหลายเพลงได้ดัดแปลงมาจากเพลงไทยเดิม ยังคงทำนองเดิมแต่ตัดการเอื้อนแบบเพลงไทยเดิมออกและใส่คำร้องลงไปแทนที่ ส่วนทำนองก็มาจากเพลงพื้นบ้านพื้นเมืองของทุกๆ ภาค อย่างภาคกลางใช้ทำนองเพลงน้อย เพลงอีแซว เพลงลำตัด เพลงกลองยาว เพลงเรือ เพลงเกี่ยวข้าว เป็นต้น ภาคอีสานจะใช้ทำนองเพลงลำหรือหมอลำและเซิ้ง ทำนองลำที่นิยมในเพลงลูกทุ่ง ได้แก่ ลำเต้ย ลำเพลิน ลำसारวัน ส่วนทำนองเพลงเซิ้งนิยมเป็นเซิ้งบ้องไฟ หลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 เพลงลูกทุ่งก็อยู่ในยุคเพลงเพื่อชีวิต

อลิสรา เลี้ยงรินรมย์ (2549: 41-42) ได้แบ่งเพลงลูกทุ่งออกเป็น 5 ยุคคือ

1. ยุคเริ่มแรก เพลงลูกทุ่งในระยะแรกนี้ยังไม่เรียกว่าเพลงลูกทุ่ง แต่เป็นเพลงไทยสากลที่ชาวบ้าน หรือกลุ่มผู้ฟังเรียกกันว่า เพลงตลาด หรือ เพลงชีวิต ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของชาวชนบท เนื้อหากล้าถึงความยากจนในสังคมที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ ความแตกต่างของชนชั้น ปัญหาความยากจนของชาวนา และยังสะท้อนถึงขนบธรรมเนียมประเพณีไทย

2. ยุคเฟื่องฟู ยุคนี้เพลงลูกทุ่งได้รับความนิยมอย่างมาก เพราะได้แบ่งแยกเป็นอิสระออกจากเพลงลูกกรุงในปลายปี พ.ศ. 2507 ลักษณะเพลงส่วนใหญ่เป็นเพลงร่าวกที่มีลีลาสนุกสนาน ถูกใจผู้ฟัง และได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ทำให้ผลงานเพลงลูกทุ่งออกมามากมายในระหว่าง พ.ศ. 2506-2513 เนื้อร้องมีทั้งสอนศีลธรรม เล่านิทาน และสะท้อนภาพสังคม รวมทั้งปัญหาชีวิตครอบครัว

3. ยุคภาพยนตร์เพลง เป็นยุคที่วงการเพลงลูกทุ่งได้เข้ามามีส่วนประกอบอยู่ในภาพยนตร์ ซึ่งได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง ทำให้นักแต่งเพลงเป็นที่ต้องการของบริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์ มีการสร้างนักร้องแนวเพลงที่มีลักษณะประจำตัว จนเป็นเอกลักษณ์ของนักร้องแต่ละคน ภาพยนตร์ที่นำเพลงมาประกอบจนได้รับความนิยมคือภาพยนตร์เรื่อง มนต์รักลูกทุ่ง ซึ่งประพันธ์โดยไพฑูริย์ บุตรจันทร์ ได้รับการยกย่องว่ามีคำร้องไพเราะราวกับบทกวี

4. ยุคเพลงเพื่อชีวิต หลังจากเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 ได้เกิดดนตรีแบบใหม่ขึ้นมา ร่วมกับศิลปะ และวรรณกรรม ที่สะท้อนการเมือง ความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชนชั้น ความยากจนของชาวนาที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายทุน

5. ยุคหางเครื่องและคอนเสิร์ต หลังจากยุค 14 ตุลาคม 2516 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน เพลงลูกทุ่งได้เข้ามามีบทบาทในวงการเพลงไทยสากลมากขึ้น โดยเฉพาะได้มาจากจัดคอนเสิร์ตและการแสดงบนเวทีเพื่อสร้างความนิยมแก่ผู้ฟัง และแข่งขันกับความนิยมในเพลงสตริง โดยเพิ่มหางเครื่องที่มีลีลาการเต้นประกอบเพลง และสีสันบนเวทีที่วิจิตรตระการตาเข้ากับยุคสมัย ปัจจุบันเพลงลูกทุ่งที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดมักจะมีลักษณะของเพลงลูกทุ่งอีสานปนอยู่ด้วย ไม่ว่าจะเป็นท่วงทำนอง จังหวะเร้าใจ มีภาษาอีสานปนอยู่ในเนื้อเพลง เนื้อหาของเพลงกล่าวถึงชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอีสาน ตลอดจนแนวคิด วิธีการดำเนินชีวิตของชาวอีสานที่มีหลายลักษณะทั้งสนุกสนาน ความยากจน ความรัก เพลงลูกทุ่งอีสานจึงได้รับความนิยมตลอดมา

บุปผา เมฆศรีทองคำ (2534: 15-17) ได้แบ่งวิวัฒนาการของเนื้อหาเพลงลูกทุ่งออกเป็น 5 ยุคเหมือนกัน แต่มีประเด็นที่แตกต่างกันบ้าง ดังนี้

1. ยุคต้น ในยุคนี้จะพบว่าเนื้อหาของเพลงจะเกี่ยวกับชนบท หรือวิถีชีวิตของชนบทที่มักกล่าวถึงความรัก ความจริงใจของหนุ่มสาว ความขยันหมั่นเพียร เป็นต้น

2. ยุคทองของเพลงลูกทุ่ง เนื้อหาของเพลงในยุคนี้จะสะท้อนให้เห็นภาพชีวิตของเพลงลูกทุ่งที่มีความหลากหลายมากกว่าในยุคแรก เนื้อหาของเพลงจะสะท้อนให้เห็นภาพชีวิตของชาวนาไทย การสั่งสอนด้านศีลธรรม กฎแห่งกรรม เป็นต้น

3. ยุคภาพยนตร์เพลง ยุคนี้ปรากฏว่าเกิดการแข่งขันของวงการเพลงลูกทุ่งอย่างเห็นได้ชัด หลังจากที่มีการนำเพลงลูกทุ่งมาประกอบภาพยนตร์เรื่อง “มนต์รักลูกทุ่ง” ซึ่งสร้างความประทับใจให้กับแฟนเพลงทั่วประเทศ เป็นผลให้มีการสร้างภาพยนตร์โดยมีการแสดงเพลงลูกทุ่งประกอบอีกหลายเรื่อง เนื้อหาจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของสังคมไทยทั้งในเมืองกรุงและชนบททุกแห่งทุกมุม

4. ยุคเพลงเพื่อชีวิต หลังเหตุการณ์เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมไทยอย่างกว้างขวางโดยมีการอภิปรายขึ้นทางการเมืองสูงมาก มีการกล่าวถึงความเหลื่อมล้ำแตกต่างกันทางชนชั้น การเอารัดเอาเปรียบ การทุจริตของพวกพ่อค่านายทุน เพราะฉะนั้นเนื้อหาของเพลงลูกทุ่งในยุคนี้จึงเน้นให้เห็นถึงปัญหาความยากจนของประชาชน

5. ยุคทางเครื่องและคอนเสิร์ต หลังจากเกิดเหตุการณ์โศกนาฏกรรมเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ระบอบทุนนิยมเข้ามาครอบงำวงการต่างๆ ในสังคมไทยอย่างมาก วงการเพลงลูกทุ่งก็เป็ วงการหนึ่งซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผลงานเพลงลูกทุ่งที่ปรากฏออกมาจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง และเศรษฐกิจน้อยลง เนื้อหาที่เกี่ยวกับความรัก การเกี่ยวพาราสี กลับมาสู่ความนิยมอีกครั้งหนึ่ง ส่วนเนื้อหาที่กล่าวถึงชีวิตชาวไร่ในยุคนี้จะไม่มิลักษณะของการเปรียบเปรยประชดประชันหรือชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างในเรื่องของชนชั้นเหมือนยุคที่ผ่านมา แต่จะเป็นภาพของชาวบ้านนาที่มีความสุขใจตามประสาตน ดังเช่นเพลงสาวทรานซิสเตอร์ ของ ชลธิ์ ธารทอง

เอกวิทย์ ณ ถลาง (2532: คำนำ) ได้อธิบายความเป็นมาของเพลงลูกทุ่งไว้ว่าเพลงลูกทุ่งเป็นเพลงที่ใช้ร้องเล่นกันโดยทั่วไปตามชนบทไทย เป็นเพลงที่ใช้ภาษาง่ายๆ ตรงไปตรงมา ไม่สลับซับซ้อน เป็นที่นิยมของประชาชนโดยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนในชนบท ได้ให้ความสนใจเป็นอย่างมาก เพลงลูกทุ่งหลายเพลงได้สะท้อนสภาพสังคม ความเป็นอยู่และวัฒนธรรมไทย และมีหลายเพลงที่มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนไทย ซึ่งพอจะสืบค้นย้อนหลังไปว่า เพลงที่มีแนวเป็นเพลงลูกทุ่งและมีบันทึกไว้เป็นหลักฐานคือเพลงไอ้สาวชาวไร่ ผลงานการประพันธ์ของ ครูเหม เวชกร และใช้เป็นเพลงร้องประกอบการแสดงละครวิทยุ เมื่อปี พ.ศ. 2481 จนกระทั่ง จำนง รังสิกุล เริ่มใช้คำว่า “เพลงลูกทุ่ง” เป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2507 สืบมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้

วรา วรเวช (2530: 35-36) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2470 ประกอบไชยพิพัฒน์ ได้นำวงดนตรีประเภทเพลงชีวิตคือวงดนตรีจุฬารัตน์ ในความควบคุมของ มงคล อดายกุล ไปออกรายการโทรทัศน์ ซึ่งนักร้องในวงนั้น ได้แก่ ชาย เมืองสิงห์ พนม นพพร สุชาติ เทียนทอง สังข์ทอง สีใส และ สรวง สันติ ทีมงานซึ่งนำโดย จำนงค์ รังสิกุล ได้ร่วมกันตั้งชื่อรายการว่า “รายการเพลงลูกทุ่ง” รายการนี้ได้คัดเลือกเพลงที่มีคุณภาพมาออกรายการอย่างต่อเนื่อง ทำให้คำว่า “เพลงลูกทุ่ง” ติดปากผู้ฟังและเป็นที่ประทับใจของประชาชน ต่อมาได้เรียกบุคคลที่ร้องเพลงในรายการนี้ว่า “นักร้องเพลงลูกทุ่ง” จนติดปาก ในขณะเดียวกันได้มีภาพยนตร์เพลงอเมริกันเรื่อง

“Your Cheating Heart” เข้ามาฉายในเมืองไทย ใช้ชื่อภาคภาษาไทยว่า “เพลงลูกทุ่ง” ซึ่งเป็นภาพยนตร์เกี่ยวกับประวัตินักแต่งเพลงลูกทุ่งชาวอเมริกันคือ Hang William

ลักษณะ สุขสุวรรณ (2521: 20) กล่าวว่าเพลงลูกทุ่งมีกำเนิดขึ้นมาเพราะการแสวงหาความอบอุ่นใจของชาวชนบทที่เข้ามาประกอบอาชีพในเมืองหลวง เพื่อให้คลายความคิดถึงบ้าน จึงมีลักษณะต่างๆ ที่แสดงความเป็นชนบท เช่น การขับร้อง เนื้อร้อง มีเครื่องดนตรีน้อยชิ้นที่มาประกอบแต่ยังมีได้แบ่งแยกเป็นกลุ่มของตน

จินตนา คำรงค์เลิศ (2531: 50-52) ได้อธิบายวิวัฒนาการของเพลงลูกทุ่งไว้ว่า เพลงลูกทุ่งได้เกิดมานานเท่ากับเพลงไทยสากล และจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เนื่องจากแรกเริ่มเดิมทีนั้นยังไม่มีแยกประเภทเพลงไทยสากลออกเป็นลูกทุ่งหรือลูกกรุง ถือว่าเป็นเพลงกลุ่มเดียวกัน นักแต่งเพลงและผู้เชี่ยวชาญทางดนตรีหลายท่านในช่วงต้นแล้วแต่ไม่ประสงค์ให้แบ่งแยกเพลงไทยสากลออกเป็นเพลงลูกทุ่งและเพลงลูกกรุง เพลงลูกทุ่งแยกออกเป็นเอกเทศชัดเจนจากเพลงลูกกรุง นับตั้งแต่ ประกอบ ไชยพิพัฒน์ จัดรายการเพลงสถานีไทยโทรทัศน์ โดยตั้งชื่อรายการว่า “เพลงลูกทุ่ง” เมื่อปลายปี พ.ศ. 2507

สรุปว่าเดิมทีนั้นยังไม่มีแยกประเภทเพลงไทยสากลออกเป็นลูกทุ่งหรือลูกกรุง และถือว่าทั้งเพลงลูกทุ่งและเพลงลูกกรุงเป็นเพลงอยู่ในกลุ่มเดียวกัน แต่มีการเริ่มใช้คำว่า “เพลงลูกทุ่ง” เป็นครั้งแรกในปีพ.ศ. 2507 และเพลงลูกทุ่งอาจแบ่งได้เป็น 5 ยุคคือยุคต้น ยุคทองของเพลงลูกทุ่ง ยุคเพลงภาพยนตร์เพลง ยุคเพลงเพื่อชีวิต และยุคหางเครื่องและคอนเสิร์ต

3. ลักษณะของเพลงลูกทุ่ง

ลักษณะของเพลงลูกทุ่งมีผู้อธิบายไว้หลายท่าน ดังนี้

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้มีพระราชดำรัสถึงเพลงลูกทุ่งว่า “... เวลาเกิดสถานการณ์อะไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องปากท้อง ฝนตก ฟ้าร้อง น้ำท่วม ตลอดจนเหตุการณ์ทางการเมืองทั้งนอกและในประเทศ เพลงลูกทุ่งก็จะออกมาใหม่ทันสมัยกับชาวนั้นทันทีราวกับเป็นสมุดบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้น เนื้อร้องเพลงลูกทุ่งมักจะสะท้อนภาพชีวิตของคนปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ การเกิดสงคราม ปัญหาเศรษฐกิจและการเมืองได้เป็นอย่างดี ใช้ภาษาที่เรียบง่าย เข้าใจและจำง่าย ฟังแล้วไม่ต้องแปลความหมาย เหนือไปกว่านั้นเพลงลูกทุ่งยังสรรหาคำที่กระทบกระเทียบเปรียบเปรย มีสำนวนกระแนะกระแหนเจ็บๆ คันๆ มาเสนอได้หลายรูปแบบ เรียกได้ว่าเข้าถึงใจคนฟังในเวลาอันรวดเร็ว...” (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. 2533 อ้างถึงใน บุญผา เหมศรีทองคำ. 2534: 2)

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ให้ข้อคิดเกี่ยวกับเพลงลูกทุ่งว่า “...เพลงลูกทุ่งเป็นประจักษ์พยานแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งในวัฒนธรรมของคนไทย ซึ่งวัฒนธรรมไทยนั้นเป็นวัฏธรรม (Dynamism) ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัยโดยไม่เสียพื้นฐานหรือความเป็นตัวของตัวเอง เพลงลูกทุ่งจึงเป็นเพลงไทยในสิ่งแวดล้อมปัจจุบัน ซึ่งเกิดขึ้นเพราะการได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก...” (คึกฤทธิ์ ปราโม. 2516 อ้างถึงใน บุปผา เมฆศรีทองคำ. 2534: 3)

พูนพิศ อมาตยกุล (2532: 95) กล่าวว่าเพลงลูกทุ่งไทยมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์อยู่ 6 ประการคือ

1. ร้อยเนื้อหนึ่งทำนอง หมายถึง เนื้อหาของเพลงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเรื่องราวต่างๆ อย่างหลากหลาย แต่ทำนองเพลงมีรูปแบบเดียวกัน
2. บรรยายความอันเกี่ยวเนื่องกับชีวิตไทยในชนบท
3. คนตรีไม่สนใจแยกเสียงประสาน สนใจเสียงร้องและคำร้องมากกว่า
4. นักร้องลูกทุ่งคือนักร้องที่มีเสียงดี ร้องเต็มเสียง ใช้เสียงแท้
5. ใช้สำนวนลีลาว่ากันตรงไปตรงมาอย่างชาวบ้าน จึงคล้ายเพลงพื้นบ้านมาก
6. ใช้วิธีการพูดอย่างซื่อๆ แต่ใช้แสลงดี เครื่องแต่งกายและผู้ประกอบฉากจำนวนมากก่อให้เกิดภาพรวมที่ตระการตาตระการใจ

สุกรี เจริญสุข (2532: 91-92) ได้บอกถึงลักษณะสำคัญของเพลงลูกทุ่งไทยไว้ดังนี้

1. ทำนองและจังหวะ เพลงไทยลูกทุ่งเกิดจากการผสมผสานทางวัฒนธรรมนั่นเอง ทำนองของเพลงไทยลูกทุ่งส่วนมากเป็นทำนองแบบสากล แต่ยังมีทำนองอื่นๆ เช่น ทำนองจากเพลงไทยเดิม จากเพลงพื้นบ้านพื้นเมือง ที่สำคัญคือ ลิเก ลำตัด หมอลำ เซิ้ง มโนราห์ นอกจากนั้น ยังมีทำนองจากต่างประเทศ เช่น จีน ญี่ปุ่น เกาหลี ส่วนจังหวะมีจังหวะแบบไทยๆ เช่น รำวง ตะลุง ลำตัด และกลองยาว แต่ส่วนมากแล้วมีจังหวะแบบสากล เช่น ช่า ช่า ช่า รุมบ้า เป็นต้น

2. คำร้อง ใช้ภาษาธรรมชาติแบบชาวบ้าน ฟังเข้าใจง่าย สอดคล้องจริงๆ กับสภาพชนบท เพื่อสะดวกแก่การสื่อสาร และสร้างความรู้สึกร่วมได้ดี มีการใช้คำคล้องจอง คำสัมผัส แต่ไม่มีข้อกำหนดที่เข้มงวดแต่อย่างใด ภาษาและถ้อยคำมีทั้งภาษากลาง ภาษาอีสาน ภาษาเหนือ ภาษาใต้ และภาษาต่างประเทศ

3. สำเนียงที่ใช้ในการร้อง เพลงไทยลูกทุ่งไม่ได้มีกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดในวิธีการร้อง อาจจะร้องเสียงเหนือ หรือสำเนียงพูดแบบชนบทก็ได้ แต่จะมีลักษณะร่วมกันคือ มีลูกคอและระรัวเสียงลูกคอ ซึ่งจะมีคลื่นเสียงที่ลึกกว้าง คลื่นลูกคอแต่ละคลื่นจะห่างกันอันเป็นลักษณะเด่นเฉพาะตัวของความเป็นลูกทุ่ง

4. เครื่องดนตรี เนื่องจากทำนองของเพลงไทยลูกทุ่ง มีความหลากหลายและผสมผสานมาจากหลายๆ ดน ดังนั้น การบรรเลงจึงต้องใช้เครื่องดนตรีให้เหมาะสมกับทำนองและเนื้อร้อง

5. การเรียบเรียงเสียงประสาน เป็นการปรุงแต่งเสียงดนตรีที่ออกมาให้มีความไพเราะมากยิ่งขึ้น

6. การถ่ายทอดอารมณ์เพลงเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้น ครูแต่งเพลงออกมาต้องรู้นักร้องคนใดจะสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของบทเพลงได้ดีที่สุดจึงเลือกให้ร้อง

จินตนา คำรงค์เลิศ (2531: 76-98) กล่าวว่าองค์ประกอบบางประการของเพลงลูกทุ่งมี 4 ประการคือ

1. ทำนองและจังหวะ มีหลายลักษณะทั้งเป็นแบบของไทย ตะวันตก และต่างชาติอื่นๆ อย่างไรก็ตาม สามารถกล่าวได้ว่าในระยะต้น เพลงลูกทุ่งมีทำนองและจังหวะที่ดัดแปลงมาจากเพลงไทยเดิม และเพลงพื้นบ้าน โดยใช้ดนตรีแบบสากลประกอบ

2. คำร้อง มี 2 ประการคือลักษณะการใช้ภาษาและสาระของคำร้อง ภาษาที่ใช้ในเพลงลูกทุ่งมี 2 ลักษณะคือ ภาษามาตรฐาน โดยใช้ภาษาถูกต้องตามมาตรฐาน และร้อยกรองคำร้องเป็นโคลงกลอนและฉันทลักษณ์แบบต่างๆ และภาษาชาวบ้านซึ่งเป็นภาษาพื้นๆ แบบชาวบ้าน ฟังเข้าใจง่าย

3. เครื่องดนตรี ใช้เครื่องดนตรีบรรเลงเพลงไทยเดิม และเพลงพื้นเมืองประกอบ และมีการนำเครื่องดนตรีพื้นเมืองมาประกอบกับเครื่องดนตรีสากล

4. หางเครื่อง เป็นองค์ประกอบคู่กับการแสดงวงดนตรีลูกทุ่งทุกวง

เจนภพ จบกระบวนวรรณ (2530: 32-35) กล่าวว่าความโดดเด่นของเพลงลูกทุ่งอยู่ที่คำร้องและลีลา คือการเล่นลูกคอลูกเอื้อน อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนักร้องลูกทุ่งแต่ละคน เมื่อพูดถึงพื้นฐานของคนไทยนั้น ถึงอย่างไรก็ตามชนบทและมีพื้นเพจากอาชีพเกษตรกร เพลงลูกทุ่งนั้นจะว่าไปแล้วก็เป็นเพลงไทยแท้ๆ ที่ผูกติดอยู่กับชีวิตของคนไทยมาแต่อดีตแต่อด

ลักษณะ สุขสุวรรณ (2521: 21) กล่าวว่าเพลงลูกทุ่งเป็นเพลงที่มีลักษณะผสมผสานกันระหว่างเพลงไทยเดิม เพลงพื้นบ้าน และเพลงอื่นๆ เช่น เพลงตะวันตก เพลงของประเทศเพื่อนบ้านบ้าง เห็นได้จากทำนอง เนื้อร้อง และลักษณะเบ็ดเตล็ดอื่นๆ แต่เพลงลูกทุ่งก็มีลักษณะเฉพาะตัวบางประการที่น่าสนใจ เช่น การสร้างเนื้อร้องในลักษณะที่ทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ขัน การแทรกบทเจรจาและเสียงหัวเราะ แต่งคำร้องที่มีเนื้อหันทะเลาะถ่มเป็นต้น

สรุปว่าเพลงลูกทุ่งมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ชัดเจนในด้านต่างๆ เช่น ด้านคำร้อง ทำนองและจังหวะ สำเนียงที่ใช้ในการร้อง เครื่องดนตรี นักร้องที่มีการเล่นลูกคอลูกเอื้อน สำนวนลีลา และการถ่ายทอดอารมณ์ มีการใช้หางเครื่องประกอบการแสดง และเนื้อร้องของเพลงลูกทุ่งมักสะท้อนถึงภาพชีวิตของคน และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้นๆ

เพลงลูกทุ่งยอดนิยม

บรรณวัชร (2547: 28) กล่าวถึงเพลงลูกทุ่งที่ได้รับความนิยมในแง่ของข้อมูลด้านการตลาดของเพลงว่า “อัลบั้มเพลงป๊อปของสาวค่านเมือง ขายได้แค่ 2 แสนกว่า ขณะที่อัลบั้มเพลงลูกทุ่งของสาวอีสาน ขายทะลุหลักล้านแล้ว” นั้นหมายถึงความสำเร็จของนักร้อง “ต่าย อรทัย” ชุดที่ 2 “ขอใจกันหนาว” ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ด้วยเพลงกินข้าวหรือยัง, เพลงตัวให้คิดฮอด และ เพลงนอนฟังเสียงฝน จนได้ฉลองความสำเร็จที่มียอดจำหน่ายเทปเกินหนึ่งล้านกลับไปแล้ว

เหลียมฟ้า (2547: 6) ได้ยกตัวอย่างเพลงลูกทุ่งยอดนิยมโดยกล่าวว่า มีแฟนเพลงโทรมาขอเพลง กรุณาอย่าเปลวใจ ของ ศิริพร อำไพพงษ์ เพราะเป็นห่วงผู้สาวที่ไปทำงานกรุงเทพฯ กลัวจะเปลวใจไปรักคนอื่น ซึ่งเพลงที่ผู้ฟังโทรศัพท์ไปขอเพลงจากนักจัดรายการวิทยุตามสถานต่างๆ เป็นเพลงที่ประพันธ์โดย สลา คุณวุฒิ เป็นส่วนใหญ่ จึงกลายเป็นเพลงยอดนิยมติดอันดับจากสถานีวิทยุทั่วประเทศ ในขณะที่ เอก สงวน (2547: 21) กล่าวว่า เพลงกินข้าวหรือยัง กับ ตัวให้คิดฮอด ของ ต่าย อรทัย ดิซาร์ทหลายอาทิตย์ดังไปทั่วทุกภาคแล้ว

จิรวัดน์ สว่างวงศ์ (2546: 23) กล่าวว่า ผลงานเพลงที่ครูสลา คุณวุฒิ แต่งเกือบทุกเพลงประสบความสำเร็จในระดับประเทศ ถือเป็นเพลงลูกทุ่งที่ได้รับความนิยมมากที่สุด และได้รับรางวัลสูงสุดในระดับชาติมาแล้วหลายเพลง เช่น เพลงยาใจคนจน เหนื่อยไหมคนดี ขับร้องโดย ไมค์ ภิรมย์พร เพลงปริญญาใจ ขับร้องโดย ศิริพร อำไพพงษ์ เพลงกระทงหลงทาง ขับร้องโดย ไชยา มิตรชัย และ เพลงจดหมายผิดซอง ขับร้องโดย มนสิทธิ์ คำสร้อย

ลูกทุ่งมหานคร อสมท FM 95 MHz ร่วมมือกับกรมส่งเสริมวัฒนธรรมจัดงานประกาศผลและมอบรางวัลให้กำลังใจศิลปินลูกทุ่งและเพื่อชีวิตที่มีผลงานยอดเยี่ยม ประจำปี 2553 “มหานครอวอร์ดส ครั้งที่ 7 ” เมื่อวันอาทิตย์ที่ 27 มีนาคม 2553 เวลา 16.00–21.00 น. ณ หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย มีการมอบรางวัลให้กับศิลปินในสาขาต่างๆ ดังนี้ 1) รางวัลศิลปินเพลงลูกทุ่งฝ่ายหญิงยอดเยี่ยม ได้แก่ จินตหรา พูนลาภ สังกัด อาร์สยาม จากอัลบั้ม จินตหราครบเครื่องชุดที่ 4 2) รางวัลศิลปินเพลงลูกทุ่งฝ่ายชายยอดเยี่ยม ได้แก่ ไข่ พงศธร สังกัดแกรมมี่โกลด์ จากอัลบั้มชุดที่ 5 มีเธอจึงมีฝัน 3) รางวัลศิลปินลูกทุ่งหน้าใหม่ฝ่ายหญิงยอดเยี่ยม ได้แก่ ลูกตาล อาร์สยาม สังกัดอาร์สยาม 4) รางวัลศิลปินลูกทุ่งหน้าใหม่ฝ่ายชายยอดเยี่ยม ได้แก่ ศล อำพัน สังกัดซัวร์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ 5) รางวัลศิลปินลูกทุ่งประเภทคู่หรือกลุ่มยอดเยี่ยม ได้แก่ บลูเบอรี่ อาร์สยาม สังกัดอาร์สยาม 6) รางวัลเพลงลูกทุ่งยอดเยี่ยม ได้แก่ เพลงลูกเทวดาศิลปินคือสุนัข สิงห์มาตร สังกัดอาร์สยาม จากอัลบั้ม ร็อกแปดแสนชุดที่ 5 7) รางวัลอัลบั้มเพลงลูกทุ่งยอดเยี่ยม ได้แก่ อัลบั้ม ชุดที่ 7 ฝันยังไกลใจยังหนาว ศิลปิน ต่าย อรทัย สังกัดแกรมมี่โกลด์ 8) รางวัลพิเศษเพลงฮิตมาราธอน ได้แก่ เพลงชีวิตฉันขาดเธอไม่ได้ ศิลปิน คือ

จินตหรา พูนลาภ สังกัดอาร์สยาม อัลบั้ม จินตหราครบเครื่อง ชุดที่ 4 โดย ศิลปินทั้งหมดได้เผยความรู้สึกกับรางวัลในครั้งนี้ว่า “พวกเราขอขอบคุณ คณีนุททุ้มมหานคร เอฟเอ็ม 95 และแฟนเพลง ทุก ๆ ท่าน ที่ร่วมกันขอฟังเพลงของพวกเราจนติดอันดับอยู่ทุกสัปดาห์ จนได้รับรางวัลอันทรงเกียรติมาถึง 7 รางวัล ในปีนี้ ทุกคะแนนเพลงจากผู้ฟังทั้งทางโทรศัพท์ และเอสเอ็มเอส ล้วนเป็นกำลังใจให้เราศิลปินค่ายเพลง อาร์ สยาม ได้มีพลังในการสร้างสรรค์งานเพลงลูกทุ่งและลูกทุ่งเพื่อชีวิตดีๆ พร้อมรับใช้แฟน ๆ ทุกคนต่อไป” (<http://blogger.mthai.com/muzikupdate/tag/>)

เพลงลูกทุ่งออนไลน์ที่ได้รับความนิยมจากการเข้ามาฟังของแฟนเพลงมีดังนี้คือ เพลงไม่ร้องให้ ไม่ใช่ไม่เจ็บ ของค่าย อรทัย เพลงเลือกคำว่าเจ็บ เก็บไว้คนเดียว ของต๊ากแตน ชลดา เพลงมือได้สิได้คิดฮอด ของค่าย อรทัย เพลงคนน่ารักกอดหัดกับคือ ของไหมไทย ใจตะวัน เพลงเป็นเพื่อนไม่ได้หัวใจอยากเป็นแฟน ของไผ่ พงศธร เพลงรักจัง ของพี สะเดิด เพลงอ้ายอย่าแ้วเล่น ของข้าวทิพย์ ธิดาดิน เพลงเพ็งคิดถึงไป คิดถึงก็มา ของเสถียร ทำมือ และเพลงโล..โล ของพี สะเดิด (<http://looktung.gmember.com>)

ข้อความตอนหนึ่งจากหนังสือเพลงเพื่อชีวิต ลูกทุ่ง HOT HIT เกี่ยวกับความดังของเพลงลูกทุ่งที่ว่า...พี่บก.ทุกคนได้คัดสรรบทเพลงเพราะๆ และดังๆ มาฝากเพื่อนๆ มิตรรักแฟนเพลงกันอย่างเต็มอ้อม ไม่ว่าจะเป็นบทเพลงเพื่อชีวิตหรือบทเพลงลูกทุ่งหวานๆ ให้ได้ร้องรำบรรเลงเพลงกันให้คลายหนาวกันได้ครับ...(เพื่อชีวิต ลูกทุ่ง HIT HOT: 1)

ในปี 2553 เว็บไซต์ของวารสารสยามดาราได้รวบรวมนักร้องยอดนิยมชายหญิงมาจัดอันดับได้ 10 คน เป็นนักร้องหญิง 5 คนคือ ต๊ากแตน ชลดา โดยเพลง “คืนใจให้กัน” มียอดดาวน์โหลดสูงสุด เอิร์น เดอะสตาร์ เจ้าของเพลงดัง “คำขอจากว่าที่คนถูกทิ้ง” ฝน ธนสุนทร เจ้าของเพลงฮิต “ฉันจะนอนแล้วนะ” ค่าย อรทัย เจ้าของอัลบั้มดัง “ฝันยังไกล ใจยังหนาว” และ สาวมาด เมกะแดนซ์ เจ้าของเพลงสุดฮิต “ความหาลัย” ส่วนนักร้องชายยอดฮิตอีก 5 คนคือ ไผ่ พงศธร เจ้าของเพลงดัง “คนบ้านเดียวกัน” ไหมไทย ใจตะวัน เจ้าของเพลง “เวลาคัมภีร์ทำนา” พี สะเดิด ที่ร้องเพลง “โล...โล” ได้โดนใจ ปอยฝ้าย มาลัยพร เจ้าของเพลงสนุก “มันต้องถอน” และ พจน์ สุวรรณพันธ์ เจ้าของเพลงฮิตติดชาร์จ “แค่แฟนเก่า” (http://siamdara.com/variety/110102_1656.html)

สรุปว่าเพลงลูกทุ่งยอดนิยมคือเพลงที่ได้รับการเลือกสรรจากแฟนเพลงที่ฟังทั้งจากวิทยุและสื่อออนไลน์รวมทั้งจากสื่อสิ่งพิมพ์ เป็นเพลงที่ได้รับรางวัลจากหน่วยงานต่างๆ เป็นเพลงที่มียอดขายดี และเป็นเพลงที่วารสารต่างๆ จัดอันดับให้ ซึ่งความสำเร็จเหล่านี้มาจากทั้งตัวนักร้อง นักแต่งเพลง และเนื้อเพลงที่โดนใจแฟนเพลง

ภาษาเพลงลูกทุ่ง

อลิสรา เลียงรัตนรัมย์ (2549: 18) ได้แบ่งลักษณะการใช้คำที่เด่นชัดซึ่งปรากฏในเพลงลูกทุ่งออกเป็น 11 ลักษณะคือ

1. คำที่สื่ออารมณ์
2. คำสัมผัส
3. คำซ้ำ
4. คำซ้อน
5. คำหลาก
6. คำศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้ง
7. คำภาษาถิ่น
8. คำภาษาต่างประเทศ
9. คำเลียนเสียงธรรมชาติ
10. คำภาษาสร้างใหม่
11. คำย่อและการตัดคำ

ขณะที่ รัฐวรรณ จุฑาพานิช (2547: 115) ได้สรุปการศึกษาการใช้ภาษาในเพลงลูกทุ่งไว้ 9 ประเด็นคือ

1. การใช้คำภาษาปาก
2. การใช้คำภาษาถิ่น
3. การใช้คำสแลง
4. การใช้คำภาษาต่างประเทศ
5. การใช้คำซ้ำ
6. การใช้คำซ้อน
7. การใช้ภาษาวรรณศิลป์
8. การใช้สำนวน
9. การใช้คำร่วมสมัย

ส่วนคำที่ใช้ในทางประพันธศาสตร์ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522: 70-81) จำแนกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

1. คำที่มีความหมายตรง หมายถึง คำที่มีความหมายตรงตามพจนานุกรม
2. คำที่มีความหมายโดยนัย หมายถึง ความหมายที่แฝงอยู่
3. คำแสดงอารมณ์ หมายถึง คำที่เป็นเสียงอันเกิดจากอารมณ์สะเทือนใจของมนุษย์ เช่น โธ โอย เฮ้อ โอ้ย เป็นต้น

4. คำสแลง หรือ คำคะนอง หมายถึง คำที่ใช้ให้ตลาดเคลื่อนหรือแปลกไปจากปกติในด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นเสียง การเขียน และความหมาย เช่น เด็ด เลี่ยน ช่าส์ เก้า สะเหว่อ พูฟ่า ไม่อยากเซด วันเบาๆ เป็นต้น

5. คำภาษาตลาด หมายถึง คำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่วๆ ไปโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือความเหมาะสม แต่สามารถสื่อความหมายกันได้เป็นอย่างดี เช่น เมียน้อย กิโด ลุ้น ชีซ่า เป็นต้น

6. คำภาษาถิ่น หมายถึง คำที่ใช้กันตามท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างไปจากภาษามาตรฐาน

7. คำภาษาต่างประเทศ หมายถึงรวมทั้งภาษาบาลี สันสกฤต เขมร จีน อังกฤษ เป็นต้น

8. คำล้อเลียนภาษาต่างประเทศ เช่น เวรกัมพูเบงค็อก เค็ดสะมอเลย์ เป็นต้น

9. คำเลียนเสียงพูด เช่น ดิที่ซู้ด ไซมัย สดิสตัง อย่างนี้ เป็นต้น

ลักษณะ สุขสุวรรณ (2521: 303) กล่าวว่าการใช้ภาษาในเพลงลูกทุ่งมีลักษณะต่างๆ กัน เช่น มีการใช้คำง่ายๆ การใช้คำซ้ำ การเล่นคำ การใช้ภาษาถิ่น การใช้ภาษาต่างประเทศ การใช้สำนวน เปรียบเทียบ สุภาษิต คำพังเพย ตลอดจนการใช้คำที่ทำให้เกิดความไพเราะด้วยฉันทลักษณ์ เมื่อเพลงลูกทุ่งได้แพร่หลายในสังคมไทย เพลงลูกทุ่งจึงมีส่วนสัมพันธ์กับสังคมไทยอย่างแน่นแฟ้น เพราะอิทธิพลจากสังคมที่ผู้ประพันธ์เพลงเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม จึงต้องมีปฏิกริยาต่อสังคมกลุ่มนั้นๆ และในขณะเดียวกัน เพลงลูกทุ่งก็ช่วยแพร่คำนิยมต่างๆ ไปสู่คนในสังคมได้อย่างรวดเร็ว

สรุปว่ามีการใช้ลักษณะภาษาที่หลากหลายในเพลงลูกทุ่ง เช่น คำซ้ำ คำซ้อน ภาษาถิ่น ภาษาต่างประเทศ คำที่สร้างขึ้นใหม่ ภาษาสำนวน ภาษาตลาด ภาษาที่แสดงอารมณ์ และ คำแสลง เป็นต้น ซึ่งผู้ประพันธ์เพลงมีบทบาทสำคัญที่จะทำให้ภาษาเพลงลูกทุ่งแพร่คำนิยมต่างๆ ไปสู่สังคมไทย

ไวยากรณ์ไทย

ภาษาไทยจัดอยู่ในตระกูลไท (Tai) ภาษาตระกูลนี้ใช้พูดกันในพื้นที่ตอนใต้ของจีน ทางตอนเหนือของเวียดนาม ในลาว และในประเทศไทย มีลักษณะดังนี้คือ เป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ และเป็นภาษาที่การเรียงคำในประโยคเป็นแบบ ประธาน กริยา กรรม (ราตรี ชันวารชร, 2548: 92-93)

ไขสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2539: 259) และวันเพ็ญ เทพโสถา (2545: 61-71) แบ่งคำในภาษาไทยออกเป็น 7 ชนิดคือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และ คำอุทาน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. คำนามคือคำที่เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของต่างๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรม และ นามธรรม เช่น นก หนู การเมือง ความโกรธ เป็นต้น

2. คำสรรพนามคือคำที่ใช้แทนคำนามหรือข้อความที่ผู้พูดหรือผู้เขียนได้กล่าวมาแล้ว เพื่อจะได้ไม่ต้องกล่าวนามซ้ำอีก เช่น ผม ได้ทำ นั่น ใคร เป็นต้น

3. คำกริยาคือคำที่แสดงอาการของนามหรือสรรพนาม เพื่อให้รู้ว่าทำอะไรหรืออยู่ในสภาพใด เช่น หมาเห่า นกร้อง ฝนตก เป็นต้น

4. คำวิเศษณ์คือคำที่ใช้ประกอบเพื่อให้ความหมายของคำชัดเจนขึ้น ซึ่งคำวิเศษณ์อาจจะประกอบคำนาม สรรพนาม กริยา หรือ วิเศษณ์ ก็ได้ เช่น น้ำเย็น เขาอ้วน เดินช้า หอมหวาน เป็นต้น

5. คำบุพบทคือคำที่ใช้นำนาม สรรพนาม คำกริยา หรือ คำวิเศษณ์ เพื่อต้องการบอกตำแหน่งของคำเหล่านั้น และยังแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือประโยคว่าสัมพันธ์กันอย่างไร เช่น เขาทำงานหนักเพื่อฉัน เขาคือเจ้าแห่งขุนเขา เป็นต้น

6. คำสันธานคือคำที่ใช้เชื่อมระหว่างคำ หรือข้อความให้ติดต่อกัน เช่น หมูกับหมา ฉันกินแต่เขา กลับ เป็นต้น

7. คำอุทานคือคำที่เปล่งออกมาเพื่อแสดงอารมณ์ หรือความรู้สึกของผู้พูด ซึ่งไม่มีความหมาย แต่จะมีความหมายในด้านเน้นความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูด เช่น ไชโย โอ๊ย พุทโธ เป็นต้น

พระยาอุปทิศศิลปสาร (2541: 198-205) กล่าวว่าวลีที่ใช้อยู่ในภาษาไทยนั้นมีประเภทต่างกันตามชื่ออย่างหนึ่ง และตามหน้าที่ วลีได้แก่กลุ่มคำหมู่หนึ่งๆ มีจำนวนคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป และไม่มีความครบที่จะเป็นประโยคได้ จะขึ้นต้นด้วยคำชนิดใดก่อนก็ได้ และมีคำพ่วงท้ายออกไปอีกคำหนึ่งหรือมากกว่าก็ได้ และได้แบ่งวลีออกเป็น 7 ชนิดตามชื่อหรือชนิดของคำที่อยู่ข้างหน้าคือ

1. นามวลี เช่น นก-เขา-ขวา ชาวเมือง-ระยอง
2. สรรพนามวลี เช่น ข้าพระพุทธเจ้า ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท
3. กริยาวลี ได้แก่วลีซึ่งมีกริยานำหน้า
4. วิเศษณ์วลีคือวลีที่มีคำวิเศษณ์นำหน้า
5. บุพบทวลี คือวลีที่มีคำบุพบทอยู่ข้างหน้าคำนาม คำสรรพนาม หรือคำกริยาสภาวะมาลา เช่น ด้วย-ความรู้ ใน-บ้าน สำหรับดูเล่นเป็นขวัญตา
6. สันธานวลี หมายถึง คำสันธานที่เชื่อมกับคำอื่นให้ขยายออกไป จะเป็นเชื่อมกับสันธานด้วยกันก็ได้ เชื่อมกับคำอื่นหรือวลีก็ได้ เช่น เพราะอย่างไรก็ตาม ถึงฝนตกก็
7. อุทานวลี เช่น โอ้ออกเอ๋ย! โอ๊ยตายแล้ว!

ไชสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2539: 287-296) กล่าวว่า ประโยคคือถ้อยคำที่มีเนื้อความบริบูรณ์ ด้วยส่วนประกอบทั้ง 2 ภาคคือ ภาคประธานและภาคแสดง ภาคประธานประกอบด้วย 2 บทย่อยคือ บทประธาน และบทขยายประธาน ภาคแสดงประกอบด้วย 4 บทย่อยคือ บทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และ บทขยายกรรม

ประโยคภาษาไทยอาจแบ่งได้เป็น 3 แบบคือ

1. แบ่งตามรูปประโยค โดยเน้นความสำคัญของบทที่ขึ้นต้น มี 4 ชนิดคือ

1.1 ประโยคกรรตุ คือประโยคที่เอากรรตุการก (ผู้กระทำ) ขึ้นเป็นประธาน เช่น แม่รักลูก

1.2 ประโยคกรรม คือประโยคที่เอากรรมการก (ผู้ถูกกระทำ) ขึ้นเป็นประธาน เช่น ขนมนี้นุ่มอร่อย

1.3 ประโยคกริยา คือประโยคที่ผู้พูดต้องการเน้นกริยา จึงเอาคำกริยาไว้ต้นประโยค แล้วเอาบทประธานไว้ข้างหลัง คำกริยาที่ใช้เรียงไว้ต้นประโยคนี้นี้เฉพาะกริยาที่มีความหมายว่า เกิด มีปรากฏ เช่น เกิดไฟไหม้ที่โรงกลั่นน้ำมัน

1.4 ประโยคการิต คือประโยคที่มีผู้รับใช้ ซึ่งเรียกว่า การิตการกแทรกเข้ามา เช่น แม่ให้น้องทำขนม

2. แบ่งตามเนื้อความในประโยค มี 5 ชนิดคือ

2.1 ประโยคบอกเล่า

2.2 ประโยคคำถาม

2.3 ประโยคปฏิเสธ

2.4 ประโยคคำสั่ง

2.5 ประโยคขอร้อง ซักชวน

3. แบ่งตามส่วนประกอบของประโยค มี 3 ชนิดคือ

3.1 เอกรรดประโยค คือประโยคสามัญที่มีใจความเพียงอย่างเดียว มีบทประธานบทเดียว และมีบทกริยาบทเดียว เช่น เรากำลังเรียนวิชาภาษาไทย

3.2 อนนรรดประโยค คือประโยคที่มีใจความหลายอย่าง ได้แก่เอกรรดประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปเรียงกัน และมีสันธานเชื่อม เช่น ฉันและน้องไปเที่ยว

3.3 สังกรประโยค คือประโยครวมที่มีเอกรรดประโยคประโยคหนึ่งเป็นหลัก และเอกรรดประโยคอีกประโยคหนึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของเอกรรดประโยคหลัก เช่น ฉันไม่ชอบคนใส่เสื้อแดง

สรุปว่าคำในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 7 ชนิดคือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และ คำอุทาน แบ่งวลีออกเป็น 7 ชนิดตามชื่อหรือชนิดของคำที่อยู่ข้างหน้าคือนามวลี สรรพนามวลี กริยาวลี วิเศษณ์วลี บุพบทวลี สันธานวลี และอุทานวลี และแบ่งประโยคได้เป็น 3 แบบคือแบ่งตามรูปประโยค แบ่งตามเนื้อหา และแบ่งตามส่วนประกอบของประโยค

ไวยากรณ์อังกฤษ

อัครพนท์ เนื้อไม้หอม (2549: 21) ได้แบ่งคำในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 8 ชนิดตามส่วนของคำพูด (Part of Speech) หรือหน้าที่ (function) ของคำในประโยคคือ คำนาม (Noun) คำสรรพนาม (Pronoun) คำกริยา (Verb) คำคุณศัพท์ (Adjective) คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) คำบุพบท (Preposition) คำสันธาน (Conjunction) และ คำอุทาน (Interjection)

Boey (1975: 41) ได้แบ่งคำออกเป็น 2 กลุ่ม (Word Class) หลักๆ คือ

1. Content Words ประกอบด้วยคำ 4 ประเภทย่อยคือ คำนาม (Noun) คำกริยา (Verb) คำคุณศัพท์ (Adjective) และคำกริยาวิเศษณ์ (Adverb)

2. Function Words ประกอบด้วยคำเหล่านี้คือ Determiners, Auxiliaries, Prepositions, Qualifiers, Co-ordinating Conjunctions, Subordinating Conjunctions, Question Words เป็นต้น

Flor Aarts and Jan Aarts (1982: 22) ได้แบ่งคำออกเป็น 2 กลุ่ม (Word Class) หลักๆ คือ

1. Open classes ประกอบด้วย Nouns, Adjectives, Adverbs, Verbs

2. Closed classes ประกอบด้วย Prepositions, Conjunctions, Articles, Numerals, Pronouns, Quantifiers, Interjections

อารีรัตน์ คุณดี (2544:77-78) กล่าวว่าวลี หมายถึง คำคำเดียวหรือคำที่มีส่วนขยายมากกว่า 1 คำ ซึ่งอาจเรียกว่ากลุ่มคำก็ได้ กลุ่มคำดังกล่าวประกอบกันขึ้นเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ซึ่งไม่ใช่โครงสร้างที่ประกอบด้วยประธานและกริยา แต่วลีเป็นส่วนประกอบของประโยค และได้แบ่งวลีออกเป็น 5 ชนิดคือ นามวลี (noun phrase) คุณศัพท์วลี (adjective phrase) กริยาวลี (verb phrase) กริยาวิเศษณ์วลี (adverbials) และ บุพบทวลี (prepositional phrase)

Flor Aarts and Jan Aarts (1982: 60-77) ได้แบ่งกลุ่มคำออกเป็น 5 ประเภทคือ

1. นามวลี (Noun Phrase) เช่น Jim is **the best student of his class**.
2. คุณศัพท์วลี (Adjective Phrase) เช่น He is **a bit too big for his boots**.
3. กริยาวิเศษณ์วลี (Adverb Phrase) เช่น We should leave **early enough to catch the 8.15**.
4. กริยาวลี (Verb Phrase) เช่น The king **was murdered** by the Macbeth., Get on with your work.
5. บุพบทวลี (Prepositional Phrase) เช่น They are selling the old types **at exceedingly low prices**.

Wren & Martin (1993:153-158) ได้แบ่งวลีออกเป็น 3 ชนิดคือ

1. คุณศัพท์วลี (adjective phrase) เช่น a crown **made of gold**
2. กริยาวิเศษณ์วลี (adverb phrase) เช่น He does his work **without any care**.
3. นามวลี (noun phrase) เช่น **Traveling in a hot dusty train** gives me no pleasure.

อัศรพนธ์ เนื้อไม้หอม (2549: 224-236) ได้แบ่งประโยคออกเป็น 4 ชนิดคือ

1. ประโยคความเดียว (simple sentence) แบ่งออกเป็น 4 ประโยคย่อยคือ

1.1 ประโยคบอกเล่า (declarative sentence) เช่น I slept properly last night.

1.2 ประโยคคำถาม (interrogative sentence) เช่น Can you help me?

1.3 ประโยคคำสั่ง (command / imperative sentence) ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น 4 ชนิด

คือ

1.3.1 สั่ง (command) เช่น Keep quiet.

1.3.2 ห้าม (prohibition) เช่น Don't trespass.

1.3.3 ขอร้อง (request) เช่น Sit down, please.

1.3.4 ปรารถนาดี (wish) เช่น Long live the king.

1.4 ประโยคอุทาน (exclamatory sentence) เช่น Oh...my god!

2. ประโยคความรวม (compound sentence) เช่น He is diligent, so he will succeed.

3. ประโยคความซ้อน (complex sentence) เช่น I don't know when she will arrive.

4. ประโยคความรวมความซ้อน (compound complex sentence) เช่น I don't know what will happen, so I can't tell you anything.

อารีรัตน์ คุณดี (2544:128-138) ได้แบ่งประโยคภาษาอังกฤษตามโครงสร้างออกเป็น 4 ชนิดคือประโยคความเดียว (simple sentence) ประโยคประสม (compound sentence) ประโยคซับซ้อน (complex sentence) และ ประโยคประสมซับซ้อน (compound-complex sentence) และยังแบ่งประโยคออกเป็นอีก 4 ประเภทตามการเรียงคำหรือองค์ประกอบของประโยคที่แตกต่างไปจากประโยคบอกเล่าคือ ประโยคคำสั่ง (command) ประโยคคำถาม (question) ประโยคอุทาน (exclamation) และประโยคปฏิเสธ (negative sentence) ขณะที่ Flor Aarts and Jan Aarts (1982:94-95) แบ่งประโยคภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ประเภทตามความซับซ้อนทางโครงสร้างคือ ประโยคความเดียว (simple sentence) ประโยคความซ้อน (complex sentence) และประโยคความรวม (compound sentence) และแบ่งประโยคออกเป็น 2 ประเภทคือแบ่งตามรูปแบบทางไวยากรณ์ (grammatical form) และแบ่งตามหน้าที่การสื่อสาร (function in communication)

สรุปว่าคำในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 8 ชนิดตามส่วนของคำพูด (Part of Speech) คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำสันธาน และคำอุทาน แบ่งวลีออกเป็น 5 ชนิดคือ นามวลี คุณศัพท์วลี กริยาวลี กริยาวิเศษณ์วลี และ บุพบทวลี และแบ่งประโยคตามโครงสร้างออกเป็น 4 ชนิดคือ ประโยคความเดียว ประโยคประสม ประโยคซับซ้อน และ ประโยคประสมซับซ้อน

การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทย

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (international language) ที่คนกว่า 25 เปอร์เซ็นต์คือ 1.2 ถึง 1.5 พันล้านคนจาก 75 ประเทศทั่วโลกใช้สื่อสารกันและจะเพิ่มขึ้นเป็น 50 เปอร์เซ็นต์ในปี 2005 (Naunton, 2005: 7) ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาค้นคว้าข้อมูลข่าวสาร เช่น การหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต การอ่านหนังสือพิมพ์ วารสารและตำราภาษาอังกฤษ หรือการประชุมสัมมนานานาชาติ (international conference) เป็นต้น ประเทศไทยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (second language) จึงมีการใช้ภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลายในหลายๆ วงการ เช่น ธุรกิจการโรงแรม การท่องเที่ยว หรือวงวิชาการ เป็นต้น

กาญจนา นาคสกุล และคณะ (2548: 56-82) กล่าวว่าในปัจจุบันมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักมากกว่า 300 ล้านคน และใช้เป็นภาษาที่สองอีกเป็นจำนวนมากว่านั้นหลายเท่า ภาษาอังกฤษได้แพร่หลายไปทั่วโลกในช่วงศตวรรษที่ 17 ซึ่งเป็นยุคแห่งการค้าและอาณานิคม พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ กล่าวว่า “...การยืมคำนี้ ทำกันทุกภาษา เพราะเมื่อชนชาติต่างๆ สังสรรค์ติดต่อกันก็ยืมคำจากกันและกันเพื่อความสะดวก ชนชาติไทยเมื่อได้สังสรรค์อยู่กับชนชาติอื่นๆ ก็ได้ยืมคำของชนชาตินั้นๆ เพื่อความสะดวกเป็นลำดับมาก เช่น ยืมคำจากภาษาจีน มอญ เขมร อาหรับ อิหร่าน มลายู และโดยเฉพาะอย่างยิ่งก็บาลีสันสกฤต ซึ่งบัดนี้เรายึดภาษาบาลีเป็นหลักหรือเป็นแม่ภาษา เพราะเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า และนอกจากนี้ยังได้ยืมคำจากบรรดาภาษายุโรปอีกด้วย...” ห้าสิบกว่าปีผ่านไป หลังจากพลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ ทรงถือว่าภาษาบาลีเป็น “แม่ภาษา” ด้วยเหตุที่ว่าคำยืมอยู่ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก หากถือตามหลักจำนวนคำยืม ในอนาคตภาษาอังกฤษก็อาจจะกลายเป็น “คุณแม่” คนใหม่ หรืออาจจะกลายเป็น “พ่อภาษา” คู่กับ “แม่ภาษา” ไปก็ได้ พระยาอุปกิตศิลปสาร กล่าวว่า “ตำราไวยากรณ์ไทยอย่างนี้ เพิ่งมีขึ้นเมื่อตั้งกรมศึกษาธิการ ต้นรัชกาลที่ 5 ซึ่งเจ้าหน้าที่กรมศึกษาธิการคิดขึ้นโดยยึดรูปโครงไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ แต่ใช้เรียกชื่อตามศัพท์ภาษาสันสกฤต เช่น นาม สรรพนาม กรรตุกรรม เป็นต้น ส่วนระเบียบภาษาไทยนั้น ใช้คำโคตรๆ อย่างภาษาจีน และก็ใช้วิธีเรียงถ้อยคำคล้ายคลึงกับภาษาจีน เขมร มอญ ขวา มลายู ฯลฯ ซึ่งผิดกับระเบียบภาษาอังกฤษ ซึ่งมีพยางค์เต็มหน้าและท้ายคล้ายภาษาบาลีและสันสกฤต ถึงแม้ไทยจะเอาภาษาบาลีและสันสกฤตมาใช้มากก็จริง แต่เอามาเป็นคำๆ และลดสั้นตามใจชอบ เช่น เขาอ่าน “กาญจนะ” เราใช้ “กาญจน์” ฯลฯ แต่ไม่ได้เอาระเบียบของเขามาใช้ด้วยเลย” ในปัจจุบัน ไวยากรณ์ของภาษาที่กำลังมีอิทธิพลมากก็คือภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากการนิยมใช้รูปประโยคแบบกรรมวาจกหรือ Passive Voice มากขึ้น เช่น “ข้อมูลถูกเก็บไว้อย่างปลอดภัย” นอกจากนี้ก็ยังนิยมใช้การนามหรือสภาวะนามมากขึ้นด้วย เช่น “การจางหายไปของสีฟ้าก็เกิดขึ้น”

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2525: 189) กล่าวว่าคำภาษาต่างประเทศที่ไม่ใช่ภาษาไทย เช่น ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น (ในที่นี้ไม่รวมภาษาบาลี สันสกฤต เนื่องจากคำภาษาบาลี สันสกฤตบางคำเป็นรากศัพท์ของภาษาไทย หรือบางคำนำมาใช้จนยอมรับกันว่าเป็นส่วนหนึ่งของภาษาไทย)

บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (2522: 2-4) กล่าวว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล หรือ ภาษากลางของโลก (world communication) มาช้านาน ทั้งนี้เพราะว่าชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษได้แผ่ขยายอิทธิพลไม่ว่าทางด้านการเมือง ศาสนา การศึกษา ศิลปกรรม และอื่นๆ ไปครอบงำและสู่ประเทศต่างๆ ภาษาอังกฤษจึงมีอิทธิพลเพราะสามารถที่จะมรดกทางภาษาไว้เป็นสื่อกลางของโลก พลโลกส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการติดต่อกัน ประเทศไทยก็เช่นเดียวกับอีกหลายประเทศที่ยอมรับวัฒนธรรมของชาวตะวันตกชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่อังกฤษและอเมริกัน ภาษาอังกฤษเริ่มมีอิทธิพลต่อภาษาไทยนับแต่สมัย ร. 3 เป็นต้นมา เมื่อมีการติดต่อกับชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษ และคนไทยรู้ภาษาอังกฤษก็ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีคำภาษาอังกฤษหลายคำที่เข้ามาปะปนกับคำไทย ซึ่งกลายเป็นภาษาที่เกิดขึ้นใหม่ คนไทยนำมาใช้โดยไม่มีการแปลหรือบัญญัติเป็นคำไทย คำต่างชาติที่นำมาใช้นี้เรียกว่าคำที่ยืมมาใช้ (borrowed term หรือ loan-word)

สาเหตุของการยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้แบบทับศัพท์น่าจะมาจากสาเหตุต่อไปนี้คือ

1. เราไม่มีคำนั้นในภาษาไทย
2. เป็นศัพท์ที่ใช้กันในเฉพาะสาขาวิชา
3. อาจเป็นเพราะการใช้คำทับศัพท์ให้อธิบายความหมายในภาษาไทยได้กว้างขวางกว่าเท่ากับเป็นการประหยัคำอธิบายในภาษาไทยด้วยในตัว
4. ไม่มีการบัญญัติศัพท์หรือแปลเป็นภาษาไทย
5. การใช้ภาษาต่างประเทศ หรือการใช้ทับศัพท์แสดงถึงเกียรติภูมิอย่างหนึ่งของผู้ใช้ ทำให้เกิดความรู้สึกว่าผู้ที่มีความแตกต่างจากคนอื่น เป็นคนมีความรู้ หรือเพื่อไม่ให้กลุ่มอื่นสื่อความหมายได้ ส่วนสุทธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2516: 15) แบ่งลักษณะการทับศัพท์ไว้ 3 ประเภทคือ
 1. ทับศัพท์โดยตรง (transliteration) เป็นการทับศัพท์แบบถ่ายเสียงอักษรมาตัวต่อตัว พยายามเลียนเสียงอักษรของแต่ละภาษาให้ตรงกันหรือใกล้เคียงกันให้มากที่สุด เช่นคำว่า ฟุตบอล รีม คิว วิว เป็นต้น
 2. ทับศัพท์โดยการตัดเสียงหรือเปลี่ยนเสียง เพื่อความสะดวกในการออกเสียง และการสะกดในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น เขียอก (jug) เซ็น (sign) จิกโก้ (gigolo) เป็นต้น
 3. โดยการถอดเสียงออกเป็นคำใหม่ แปลความหมาย (loan translation) ได้แก่การแปลเป็นคำใหม่ โดยพยายามรักษาเค้าความหมายตามรากศัพท์เดิมไว้ เช่น telephone เป็น โทรศัพท์ seminar เป็น สัมมนา television เป็น โทรทัศน์

การยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้สื่อสารในภาษาไทยโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 3 วิธี คือ

1. การแปลศัพท์ เป็นการยืมคำภาษาอังกฤษโดยวิธีการแปลศัพท์เป็นไทยเพื่อให้มีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษ คำที่ยืมมาใช้ไม่เคยมีหรือไม่เป็นที่รู้จักในภาษาไทย เช่น คำว่า electricity (ไฟฟ้า) airplane (เครื่องบิน) table spoon (ช้อนโต๊ะ) horse power (แรงม้า) honeymoon (น้ำผึ้งพระจันทร์) เป็นต้น

2. การบัญญัติศัพท์ เป็นการสร้างคำขึ้นมาใหม่ซึ่งมีเสียงแตกต่างจากคำภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะศัพท์ทางเทคนิคหรือศัพท์ทางวิชาการ หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการบัญญัติศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย คือ ราชบัณฑิตยสถาน เช่น telecommunication (โทรคมนาคม) ecology (นิเวศวิทยา) globalization (โลกาภิวัตน์) reform (ปฏิรูป)

3. การทับศัพท์ เป็นการถ่ายเสียงและอักษรภาษาอังกฤษออกมาโดยตรง เช่น draft (ดราฟต์) clinic (คลินิก) bungalow (บังกะโล) cartoon (การ์ตูน)
(www.ipesp.ac.th/learning/thai/chapter3-4.html)

ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2516: 152-153) กล่าวว่าเมื่อชนชาติที่ใช้ภาษาทั้งสองติดต่อกัน ภาษาทั้งสองย่อมจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีสองลักษณะคือ

1. ตามทฤษฎี Superstratum คือการที่ภาษาที่มีอิทธิพลน้อยกว่ายอมรับลักษณะของภาษาที่มีอิทธิพลเหนือกว่าเข้ามาใช้ในภาษาของตน เช่น ภาษาไทยรับเอาภาษาอังกฤษเข้ามา เพราะภาษาอังกฤษมีอิทธิพลเหนือกว่าภาษาไทย ก็มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะของคำ โครงสร้างและอื่นๆ ในภาษาไทยให้เหมือนภาษาอังกฤษ หรือเอาตามอย่างภาษาอังกฤษไว้ เช่น คนไทยออกเสียงควบกล้ำ ฟร คร พล บล ฯลฯ ตามเสียงในภาษาอังกฤษได้

2. ตามทฤษฎี Substratum คือการที่ภาษาที่มีอิทธิพลน้อยกว่ามีอำนาจเปลี่ยนแปลงภาษาที่มีอิทธิพลเหนือกว่าให้มีลักษณะ โครงสร้าง แบบแผนตามภาษาที่มีอิทธิพลน้อยกว่า การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จึงตรงกันข้ามกับทฤษฎีแรก ตัวอย่างที่เห็นชัดคือ การเปลี่ยนเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงใหม่ให้เหมาะสมสำหรับคนไทย เป็นต้น

ขณะที่พระยาอนุมานราชชน (2513: 189-191) กล่าวว่าการกลายความหมายของคำในภาษาอื่นที่นำมาใช้ในภาษาไทยเป็นไปในสามลักษณะคือ

ก. ความหมายแคบเข้า สำหรับคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่คนไทยนำมาใช้แล้วมีความหมายแคบเข้า หมายความว่าความหมายเดิมในภาษาอังกฤษนั้นกว้างมาก แต่คนไทยจะหมายเฉพาะวงจำกัด ตัวอย่างเช่น คำว่า แฟน ความหมายเดิม หมายถึง ถึงผู้ให้ความสนใจในกิจกรรม ในตัวบุคคล แต่คนไทยนำมาใช้ในความหมายว่า คู่รัก คนรัก

ข. ความหมายกว้างออก คือการยืมคำมาใช้ คำเดิมนั้นมีความหมายเฉพาะอย่าง แต่เมื่อนำมาใช้ในลักษณะเดียวกัน ความหมายกลับกว้างออกไป เช่น คำว่า ไดโนเสาร์ หมายถึง สัตว์ที่มี

ชีวิตในยุคโบราณ แต่เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย หมายถึงคนที่มีความคิดล้าหลัง พวกอนุรักษนิยม พวกที่ไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลง

ค. ความหมายย้ายที่ หรือ ความหมายผิดจากเดิม ซึ่งมีอยู่มากมายหลายคำ ดังเช่น เมล์ หมายถึง รถที่ใช้ขนส่งไปรษณีย์ แต่เรานำมาใช้ในความหมายว่ารถประจำทาง

ง. การนำคำภาษาอังกฤษมาใช้แล้วมีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับโครงสร้าง หรือวิธีใช้คำ ตัวอย่างที่เห็นเด่นชัดคือการนำคำว่า anti มาใช้ คำ anti ตามรูปศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นอุปสรรคเติมหน้าคำเพื่อสร้างคำใหม่ แต่คนไทยนำมาใช้เป็นคำกริยา ในภาษาอังกฤษคำ anti ไม่ทำหน้าที่เป็นคำกริยาเลย ตัวอย่างเช่น ประโยคในภาษาไทย

นักศึกษาแอนตี้ระบบหน่วยกิต

เขาแอนตี้ในเรื่องนั้นอย่างรุนแรง

ไทยเราได้รับเอาภาษาอังกฤษมาใช้ปะปนในภาษาไทยเป็นเวลานานแล้ว การรับมาใช้เป็นไปในหลายลักษณะ ดังนี้

1. ลักษณะ “ลากเข้าความ” คือลากเสียงและความหมายเข้าหาเสียงที่ตนคุ้นเคย เช่น

Court shoes	เป็น	คัตชู
Commercial	เป็น	กัมมาจล
Coffee	เป็น	กาแฟ
Foot path	เป็น	ฟุตบาท
Royal patent	เป็น	ราชปะแตน

2. เปลี่ยนเสียงและคำเพื่อให้สะดวกในการออกเสียงภาษาไทย เช่น

Goal	เป็น	โก
Jug	เป็น	เหยือก
Glue	เป็น	กาว
Boy	เป็น	บ๊อย
Sign	เป็น	เซ้น

3. ตัดคำให้สั้นลงแต่ความหมายคงเดิม เช่น

Football	เป็น	บอล
Number	เป็น	เบอร์
Double	เป็น	เบิ้ล
Psychology	เป็น	ไซโค
Racing	เป็น	ชิง

4. ออกเสียงไทยทับศัพท์คำภาษาอังกฤษ เช่น

Team	เป็น	ทีม
Taxi	เป็น	แท็กซี่
Cake	เป็น	เค้ก
Battery	เป็น	แบตเตอรี่
Lipstick	เป็น	ลิปสติก
Pump	เป็น	ปั๊ม

5. บัญญัติศัพท์ไทยขึ้นมาใหม่ เช่น

Television	เป็น	โทรทัศน์
Engineer	เป็น	วิศวกร
Club	เป็น	สโมสร
Report	เป็น	รายงาน
Seminar	เป็น	สัมมนา
Test	เป็น	ทดสอบ

(www.ipesp.ac.th/learning/thai/chapter3-4.html)

คนในโลกยอมรับภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางและนิยมใช้กันมากที่สุด ไทยเริ่มติดต่อกับชาติตะวันตกที่พูดภาษาอังกฤษมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาโดยทางการค้า เมื่อ พ.ศ. 2154 ในสมัยสมเด็จพระเอกาทศรถ ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นมีทูตจากประเทศทางตะวันตกมาเจรจาเรื่องการค้ากับรัฐบาลไทย พ่อค้าชาวอังกฤษชื่อ Hunter เข้ามาค้าขายเป็นคนแรกในกรุงเทพฯ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว เริ่มมีคณะทูตสอนศาสนาเข้ามาและได้นำวิทยาการใหม่ ๆ เช่น การพิมพ์ การแพทย์ เข้ามาเผยแพร่ คำภาษาอังกฤษจึงเริ่มปรากฏในเอกสารภาษาไทยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 เช่น ชื่อชนชาติ ชื่อบุคคล ชื่อยศ บรรดาศักดิ์ ชื่อประเทศ ชื่อเมือง ชื่อศาสนา เป็นต้น ในสมัยรัชกาลที่ 4 มีคำยืมภาษาอังกฤษปรากฏมากขึ้นในเอกสารประเภทจดหมายเหตु พระราชหัตถเลขา พงศาวดาร และคำสามัญ คำเรียกเครื่องมือเครื่องใช้ เรียกทะเลมหาสมุทรก็มากขึ้นด้วย สมัยรัชกาลที่ 5 ภาษาอังกฤษขยายวงกว้างออกไปสู่ประชาชน เพราะมีโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษและวิชาการต่าง ๆ มีศัพท์ทางวิทยาศาสตร์ พฤษศาสตร์ สัตวศาสตร์เกิดขึ้นมากมาย หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 คำยืมภาษาอังกฤษหลังไหลเข้ามาในภาษาไทยอย่างกว้างขวาง เพราะมีนักเรียนไทยไปศึกษาในประเทศแถบยุโรป และอเมริกา การเดินทางระหว่างประเทศ การสื่อสาร การติดต่อค้าขาย และการขยายตัวของอุตสาหกรรมการค้าในโลก ตลอดทั้งการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกด้านต่าง ๆ เช่น ด้านบันเทิง กีฬา แฟชั่น การแต่งกาย เป็นไปอย่างรวดเร็ว ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ ภาษาอังกฤษเข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาไทยเป็นอย่างมาก เรานำภาษาอังกฤษมาใช้ในชีวิตประจำวันมากขึ้น เรามี

คำยืมภาษาอังกฤษทุกรูปแบบ ทั้งคำทับศัพท์ คำแปลศัพท์ และศัพท์บัญญัติ การยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยช่วยเปิดและขยายโลกทัศน์ด้านวิชาการ เศรษฐกิจ เทคโนโลยี และวัฒนธรรมแก่คนไทย ทำให้เกิดคำนิยมใหม่ว่า “ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของผู้มีการศึกษา มีความทันสมัยและอยู่ในสังคมชั้นสูง”

(www.poobpab.com/content/lakpasa/pasa_tangprstait.htm)

ภาษาอังกฤษเข้ามาปะปนในภาษาไทยด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น ด้านความสัมพันธ์ทางด้านประวัติศาสตร์ เช่น ภาษาอังกฤษได้แพร่หลายไปทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยในช่วงศตวรรษที่ 17 ซึ่งเป็นยุคแห่งการค้าและอาณานิคม ด้านความสัมพันธ์ทางการค้า เช่น ชาวตะวันตกที่พูดภาษาอังกฤษเข้ามาทำการค้าในสมัยกรุงศรีอยุธยาเมื่อ พ.ศ. 2154 ด้านความสัมพันธ์ทางศาสนา เช่น นักบวชของศาสนาคริสต์ที่พูดและใช้ภาษาอังกฤษมาเผยแพร่ศาสนาในประเทศไทย ด้านความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมและประเพณี เช่น การที่ชาติตะวันตกเข้ามาตั้งหลักแหล่งอยู่ในประเทศไทย และนำเอาวัฒนธรรมภาษาและประเพณีต่างๆ มาประพุดิปฏิบัติในสังคมไทย และด้านการศึกษาและกีฬา เช่น การไปศึกษาต่อต่างประเทศของคนไทยและมีการแข่งกีฬาระดับสากลต่างๆ

สรุปว่าภาษาอังกฤษเริ่มมีอิทธิพลต่อภาษาไทยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 เรื่อยมา ภาษาอังกฤษมีใช้อย่างแพร่หลายในวงการด้านธุรกิจ โรงแรม การท่องเที่ยว และวงวิชาการ การใช้ภาษาอังกฤษเข้ามาปะปนกับภาษาไทยเรียกว่าคำยืม หรือการใช้แบบทับศัพท์ซึ่งมีรูปแบบการทำหลายลักษณะ การยืมคำอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยอาจทำได้ใน 3 ลักษณะคือ การแปลศัพท์ การบัญญัติศัพท์ และการทับศัพท์ และความหมายของภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ในภาษาไทยมี 3 ลักษณะคือความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออก และความหมายย่ำยี่

การใช้ภาษาอังกฤษในเพลงลูกทุ่ง

เพลงลูกทุ่งมีคำภาษาอังกฤษปนอยู่มากมาย เช่น เพลงแจ่วบองในกล่องคอมพิวเตอร์ ขับร้องโดย ศิริพร อำไพพงษ์ ก็มีคำภาษาอังกฤษ “คอม” ซึ่งเป็นคำย่อของ “computer” การปนของภาษาอังกฤษในเพลงลูกทุ่งไทยนี้อาจเรียกว่า การปนภาษา ซึ่ง อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2545: 91) กล่าวว่า การปนภาษา (Code-mixing) หมายถึง การใช้คำของภาษาหนึ่งในบริบทของอีกภาษาในระดับคำ หรือสำนวนเท่านั้น แต่ถ้าเป็นการนำเอาหน่วยที่ใหญ่กว่าคำหรือวลี หรือประโยคมาใช้จะเรียกว่า การสลับภาษา (Code-switching) ในสังคมไทยจะมีทั้งการปนภาษา และการสลับภาษา แต่จะเป็นการปนภาษามากกว่า เพราะภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาราชการ หรือภาษาที่สองที่คนไทยใช้ในการสนทนาโต้ตอบในชีวิตประจำวัน เป็นเพียงภาษาต่างประเทศเท่านั้น จึงไม่ได้ใช้มากถึงระดับประโยค แต่เป็นยืมศัพท์ หรือวลีเข้ามาใช้ในประโยคภาษาไทย ซึ่งการปนภาษาผู้ใช้ภาษาไม่

จำเป็นต้องรู้ไวยากรณ์ของอีกภาษาหนึ่งถึงขั้นดีมาก เพียงแต่รู้คำศัพท์ และความหมายก็สามารถนำมาใช้ปนได้

อลิสตา เลียงรัตน์ (2549: 25, 139-144) กล่าวว่า การปนภาษาอาจเนื่องมาจากคำและวลีที่นำมาจากภาษาอื่น สามารถสื่อความตามเรื่องที่พูดได้ดีกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์เฉพาะวงการหรือศัพท์เทคนิคต่างๆ ที่เกิดจากการรับเทคโนโลยีมาจากต่างประเทศ ซึ่งอาจยังบัญญัติศัพท์ใหม่ไม่ทันหรือสื่อความหมายได้ไม่ดีพอ การใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศจึงเป็นทางเลือกหนึ่งในการแก้ปัญหา หรือผู้พูดอาจใช้การปนภาษาเพื่อต้องการแสดงออกถึงค่านิยม เช่น เมื่อใช้คำภาษาต่างประเทศแล้วตนจะปรากฏต่อหน้าผู้อื่นในฐานะผู้รู้หรือผู้มีการศึกษา เป็นต้น เพลงลูกทุ่งของสลา คุณวุฒิ จะใช้ภาษาต่างประเทศปนในภาษาไทย ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส โดยวิธีทับศัพท์ และการใช้คำตัดและคำย่อ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การทับศัพท์ หมายถึง การนำศัพท์ภาษาอังกฤษมาใช้โดยวิธีการถ่ายเสียง และถอดเป็นอักษร แล้วเขียนด้วยตัวอักษรภาษาไทย คำศัพท์ภาษาอังกฤษมีระบบเสียงต่างจากระบบเสียงภาษาไทย การถอดเป็นอักษรไทยจึงมักปรับให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทย และสลา คุณวุฒิได้ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในเพลงลูกทุ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

...คนมีแฟนหลายเขาว่าเสียใจเป็น	อ้ายทำให้เห็นเมื่อมีสาวเข้าคิวรอ
น้องเสียน้ำตาแต่อายนั้นเดินหัวร่อ	คนใหม่ยื่นรอ คนเก่าบงอับแค้น

(เพลงตั้งใจลืม ขับร้องโดย ต่าย อรทัย)

ตัวอย่างที่ 2

...บ่กล้าคิดไกลหวนอ้ายมีใครหลายคน
ได้แอบปลื้มก็มีสุขสันต์เก็บภาพอ้ายบนแผ่นฟิล์มหัวใจ...

(เพลงคนนี้ละแม่เน่ ขับร้องโดย ศิริพร อำไพพงษ์)

2. การใช้คำตัดและคำย่อภาษาอังกฤษ หมายถึง คำย่อที่ย่อมาจากคำภาษาอังกฤษและคำตัดที่ตัดส่วนของคำภาษาอังกฤษออกไปให้สั้นลง ในการวิจัยนี้พบทั้งคำตัดและคำย่อที่คนส่วนใหญ่ใช้สื่อความหมายได้เข้าใจตรงกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

...ในที่ทำงานฮัมหวานก็รอยยิ้มให้	เบอร์สาวก็สายทักทายมือถือต่อวัน...
----------------------------------	------------------------------------

(เพลงกรุณาอย่าเผลอใจ ขับร้องโดย ศิริพร อำไพพงษ์)

คำว่า เบอร์ มาจากคำว่า **Number**

ตัวอย่างที่ 2

...ไม่อยากให้ถึงวันวาเลนไทน์ สิบสี่กุมภาพันธ์ใคร่หัวใจร้องไห้ทุกครั้ง...

(เพลงแปลเป็นวันวาเลนไทน์ ขับร้องโดย ฝน ธนสุนทร)

คำว่า วาเลนไทน์ มาจากคำว่า **Saint Valentine's Day**

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ กล่าวว่านักร้องค่ายเพลงทุกวันนี้ชอบนำภาษาไทยไปเทียบกับภาษาอังกฤษเวลาทำเป็นเพลง เมื่อวัยรุ่นเห็นจึงทำตามโดยคิดว่าเป็นสิ่งโก้เก๋ ที่เป็นแบบนี้เป็นเพราะวิธีของค่ายเพลงที่ทำให้ให้นักร้อง ซึ่งเหตุผลที่เขาทำเป็นเพียงต้องการให้เข้ากับเครื่องไม้เครื่องมือ แต่เขาลืมนึกไปว่าคำในภาษาไทยนั้นไม่สามารถที่จะพูดแบบระเบิดคำได้เหมือนภาษาฝรั่ง พอเด็กวัยรุ่นฟังก็คิดว่าเป็นเรื่องดี โก้ตามสมัยนิยม โดยคิดว่าพูดตามเขาเราเก่ง คิดเองเราเอาจริง ขนาดนักจัดรายการก็ยังพูดไม่ชัดเลย ด้านพิมพ์ปฏิภาณ พึ่งธรรมจิตร กล่าวว่าวัฒนธรรมด้านภาษาเปลี่ยนแปลงทุกวัน การอนุรักษ์ก็ต้องทำทุกวันและตลอดไป ซึ่งรางวัลเพชรในเพลงก็ต้องรณรงค์เรื่องภาษาไทยต่อไป (<http://www.giggog.com>)

รัฐวรรณ จุฑาพานิช (2547: 119) กล่าวว่าการนำคำแสลงและคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในเพลงลูกทุ่งเป็นการทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าการลูกทุ่งมีความทันสมัย และสามารถปลุกเร้าความสนใจจากผู้ฟัง โดยเฉพาะผู้ฟังกลุ่มวัยรุ่นที่ชอบความแปลกใหม่ การใช้คำภาษาต่างประเทศหรือคำแสลงใหม่ๆ ผู้ฟังที่เป็นชาวชนบทก็สามารถเข้าใจความหมายได้ อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของความเจริญในเมืองหลวง เมื่อชาวชนบทมาทำงานในกรุงเทพฯ จึงได้เรียนรู้คำต่างๆ จากประสบการณ์ในการทำงาน หรือจากสื่อโทรทัศน์และวิทยุ ที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนเหล่านี้มากขึ้น ดังนั้น การสื่อความหมายด้วยคำเหล่านี้จึงไม่เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจ กลับทำให้เพลงๆ นั้นได้รับความนิยมอีกด้วย

สุพุมล จันทวี (2536: 171-172, 237) กล่าวว่าการใช้คำในภาษาต่างประเทศในเพลงไทยสากลแนวใหม่มีการใช้คำภาษาอังกฤษมากที่สุด โดยใช้ร่วมกับภาษาไทยในการพูดกันในชีวิตประจำวัน เช่น

เพลงคนป่า (ธงไชย แมคอินไตย์)

...ปิดประตูก็ไม่หายล๊อคเท่าไรก็ไม่อยู่ ก็ยังดั่งหนูกูเรื่อยมา...

คำว่า ล๊อค มาจากคำภาษาอังกฤษว่า lock หมายถึงปิดแน่น

เพลงฉันแคร์ (วงเฟม)

ฉันแคร์ เธอข้ามถนน

ฟ่วงรถจะชนหวาดเสียว

ห่วงเธอที่เดินคนเดียว ฉันแคร์...

คำว่า แคร์ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า care หมายถึง เอาใจใส่ ดูแล ใส่ใจ

คำร้องเพลงไทยสากลแนวใหม่จึงนิยมใช้ภาษาปาก คำสแลง และคำภาษาต่างประเทศที่รับเข้ามาใช้ร่วมกับภาษาไทยในการพูด เช่น เจ๋ง ลุ้น สุดสุด ปวดเฮด เสียฟอร์ม วอร์รี่ แฮปปี้ เฮง เจ๋ง เป็นต้น คำเหล่านี้ทำให้เพลงมีบรรยากาศเป็นกันเองคุ้นเคยและไม่เคร่งเครียด สามารถเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกของผู้ฟังซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี

ภักยา ภักดิบุรี (2535: 238-139) กล่าวว่าเพลงของไพบูลย์ บุตรขัน สะท้อนให้เห็นค่านิยมในการรับเอาวัฒนธรรมจากต่างประเทศ ซึ่งค่านิยมดังกล่าวอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องของความทันสมัยหรือการมีหน้ามีตาในสังคม ซึ่งค่านิยมดังกล่าวปรากฏอยู่ 2 ลักษณะคือ ค่านิยมในการแต่งกาย และค่านิยมเกี่ยวกับภาษา คนไทยจำนวนไม่น้อยที่นิยมการแต่งกายตามแฟชั่น โดยเฉพาะแฟชั่นที่มาจากต่างประเทศ และคนไทยก็นิยมพูดภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพราะเป็นภาษาสากลและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ดังเพลงที่ว่า

อยากเป็นແມ່ม๊มหัดพูดอังกฤษ เสียงฟุตฟิตฟอไฟไอยู
ลืมน้ำพุร้อนน้ำพุร้อนน้ำพุร้อน

(เพลงตามน้องดอย)

สรุปว่าภาษาอังกฤษที่ปรากฏอยู่ในเพลงลูกทุ่งอาจเรียกว่าการปนภาษา (Code-mixing) การใช้ภาษาอังกฤษในเพลงลูกทุ่งมี 2 ลักษณะคือการใช้วิธีทับศัพท์ และการใช้คำตัดหรือคำย่อภาษาอังกฤษ สาเหตุที่นำภาษาอังกฤษมาใช้ในเพลงลูกทุ่งอาจเป็นเพราะว่าอยากให้เพลงลูกทุ่งมีความทันสมัย ให้ความรู้สึกโก้เก๋ และเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของกลุ่มวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อลิสสา เลียงรัตน์ (2549) ได้ศึกษาเรื่องลีลาภาษาในเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลีลาภาษาทั้งในด้านลักษณะการใช้ภาษา ซึ่งประกอบด้วยการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้โวหาร และการใช้สำนวน และศึกษาลักษณะเนื้อหาในเพลงของ สลา คุณวุฒิ ผลการศึกษาพบว่าเพลงลูกทุ่งของ สลา คุณวุฒิมีลักษณะการใช้คำดังนี้คือ มีการใช้คำที่สื่ออารมณ์ของมนุษย์ทุกด้าน ใช้คำสัมผัสทั้งพยางค์และสระเพื่อเพิ่มความไพเราะในบทเพลง ใช้คำซ้ำ คำซ้อน คำหลาก เพื่อสื่อความหมายทั้งความหมายโดยตรง และความหมายโดยนัย มีการใช้คำภาษาถิ่น ใช้คำภาษาต่างประเทศ มีการเขียนคำเลียนเสียงพูด พร้อมทั้งสร้างคำใหม่จากแนวเทียบเดิมที่มีอยู่แล้ว

รัฐวรรณ จุฑาพานิช (2547) ได้ศึกษาเรื่องเพลงลูกทุ่งที่ได้รับความนิยมระหว่างปี พ.ศ. 2544-2545 เป็นการศึกษาเนื้อหา ภาษา และภาพสะท้อนสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหา ภาษา และภาพสะท้อนสังคมที่ปรากฏในเพลงลูกทุ่ง ผลการวิจัยพบว่าเนื้อหาในเพลงลูกทุ่งที่ได้รับความนิยมระหว่างปี พ.ศ. 2544-2545 มี 7 เรื่องได้แก่ 1) เนื้อหาเกี่ยวกับความรักลักษณะต่างๆ 2) เนื้อหาที่กล่าวถึงอาชีพการงานของชาวชนบทในกรุงเทพฯ 3) เนื้อหาที่กล่าวถึงอิทธิพลของอำนาจเงิน 4) เนื้อหาที่เป็นเรื่องชวนขัน 5) เนื้อหาที่เป็นการให้กำลังใจในชีวิต 6) เนื้อหาที่เป็นวรรณกรรม

เก่า 7) เนื้อหาที่สื่อความหมายหลายนัย การวิเคราะห์ด้านการใช้ภาษา พบว่ามีประเภทดังนี้คือ 1) คำภาษาปาก 2) คำภาษาถิ่น 3) คำสแลง 4) คำภาษาต่างประเทศ 5) คำซ้ำ 6) คำซ้อน 7) การใช้ภาษาวรรณศิลป์ 8) การใช้สำนวน และ 9) การใช้คำร่วมสมัย

รัชดาภรณ์ ดีพลางม (2543) ศึกษาเรื่องวิเคราะห์วรรณกรรมเพลงลูกทุ่งของสมเศียร พานทอง (ชาย เมืองสิงห์) ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีในการใช้ถ้อยคำมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากเพลงลูกทุ่งทั่วไปคือนำภาษาอังกฤษมาใช้ในการประพันธ์เป็นจำนวนมาก มีการเล่นเสียงคำเพื่อเพิ่มความน่าสนใจของสำนวนภาษาที่ใช้มีทั้งสำนวนเดิมและสำนวนใหม่ที่ดัดแปลงจากเดิม

วีรวรรณ คลังกรณ์ (2540) ได้ศึกษาและวิเคราะห์บทเพลงลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์บทเพลงลูกทุ่งของชาย เมืองสิงห์ ในด้านภาษา รูปแบบ และเนื้อหา และทัศนะของผู้ประพันธ์ โดยวิเคราะห์บทเพลงที่แต่งโดยสมเศียร พานทอง (ชาย เมืองสิงห์) จำนวน 200 เพลง ผลการศึกษาพบว่า ด้านการใช้ภาษา ผู้ประพันธ์นิยมใช้ภาษาปากมากที่สุด โดยมีการใช้คำอุทาน คำซ้ำ คำสแลง คำภาษาต่างประเทศ คำซ้อน คำภาษาถิ่น ด้านการใช้โวหารภาพพจน์ พบว่ามีการใช้โวหารปฏิรูปพจน์ ปฏิรูปจน อติพจน์ นามนัย อุปมา สัญลักษณ์ อุปลักษณ์ สมพจน์ บุคลาธิษฐาน และอติพจน์ ตามลำดับ

อรินยา บุญนิตพันธุ์ (2540) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์เพลงประกอบละครโทรทัศน์เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา และวรรณศิลป์ของเพลงประกอบละครโทรทัศน์ จำนวน 200 เพลงจากละครโทรทัศน์จำนวน 180 เรื่อง เนื้อหาของเพลงประกอบละครโทรทัศน์จำนวน 260 เพลงมีความสอดคล้องกันกับเนื้อหาสาระในละคร ด้านศิลปะการประพันธ์คำร้องในบทเพลงพบว่า มีการใช้คำง่ายมากที่สุด การใช้คำภาษาพูด การใช้คำภาษาต่างประเทศ และภาษาถิ่นอีสาน

สมชื่น เชื้อวกุล (2537) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์กลวิธีในการใช้ภาษา และเนื้อหาของเพลงของธงไชย แมคอินไตย์ เพื่อมุ่งหาเหตุผลที่ทำให้เพลงของธงไชย แมคอินไตย์เป็นที่นิยมในกลุ่มคนทุกชั้น ทุกเพศ ทุกวัย และเป็นที่นิยมติดต่อกันเป็นเวลานาน ผลการวิจัยพบว่าเพลงของธงไชย แมคอินไตย์มีลักษณะพิเศษทางภาษาคือ มีการใช้ถ้อยคำในลักษณะต่างๆ ได้แก่ การใช้คำง่ายๆ เข้าใจได้ทันที การเล่นคำทั้งสัมผัสพยางค์และสัมผัสสระ การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ คำซ้ำ คำที่มีจังหวะลีลา คำที่มีความหมายซ้ำ การใช้ภาษาพูดปนภาษาต่างประเทศ การใช้คำกลอน และมีการใช้สำนวนประเภทต่างๆ

สุพุมล จันทวี (2536) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์เพลงไทยสากลแนวใหม่ในช่วงปี พ.ศ. 2524 ถึง พ.ศ. 2534 ได้จำแนกเนื้อหาของเพลงไทยสากลออกเป็น 6 ประเภท ด้านการใช้ภาษาในคำร้อง พบว่ามีการใช้ภาษาปาก คำซ้ำ และ คำภาษาต่างประเทศ และการแปลงคำ กล่าวคือมีการสร้างคำใหม่และการแปลงรูปคำเดิมให้มีความหมายใหม่ มักเป็นคำที่นิยมใช้กันในหมู่วัยรุ่นและยังไม่ปรากฏในพจนานุกรม

ภักยา ภักดิบุรี (2535) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาวรรณกรรมเพลงของ ไพฑูรย์ บุตรจันทร์โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาวรรณกรรมเพลงของ ไพฑูรย์ บุตรจันทร์ ในด้านชีวประวัติและผลงานการประพันธ์เพลง สภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย ตลอดจนบุคลิกภาพของผู้ประพันธ์ จากเพลง 362 เพลง ผลการศึกษาในด้านสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย ปรากฏว่าเพลงของ ไพฑูรย์ บุตรจันทร์ ได้สะท้อนให้เห็นสภาพความเป็นอยู่และการดำเนินชีวิตของคนไทยในสังคมชนบทและคนไทยในสังคมเมือง ตลอดจนสะท้อนให้เห็นระบบครอบครัว การศึกษา เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง ศาสนาและความเชื่อ นันทนาการ ค่านิยมต่างๆ ของคนในสังคมไทยไว้ด้วย

ลักขณา สุขสุวรรณ (2521) ได้ศึกษาเรื่องวรรณกรรมเพลงลูกทุ่งในช่วง พ.ศ. 2498-2518 โดยจำแนกเนื้อหาออกเป็น 3 ด้านคือ กำเนิดและที่มาของเพลงลูกทุ่ง สาธารณชนบทเพลง และบทบาทของเพลงลูกทุ่งทั้งในด้านภาษาและสังคม วรรณกรรมเพลงลูกทุ่งที่นำมาศึกษาเลือกจากผลงานของผู้ประพันธ์เพลง จำนวน 21 คน ผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมเพลงลูกทุ่งมีที่มาจากเพลงไทยเดิม เพลงพื้นบ้าน และลักษณะบางประการของเพลงต่างประเทศ ซึ่งการนำลักษณะต่างๆ มาผสมกันนี้ ทำให้เพลงลูกทุ่งเป็นเพลงชนิดใหม่ที่ทำหน้าที่เหมือนเพลงพื้นเมืองยุคใหม่ ที่มีทั้งความเก่าและความใหม่ประสานอย่างเหมาะสม ประกอบกับการใช้ภาษาที่สื่อความหมายได้ดีคือมีการใช้ภาษาในลักษณะต่างๆ เช่น มีการใช้คำง่าย การซ้ำคำ การเล่นคำ การใช้ภาษาถิ่น ภาษาต่างประเทศ การใช้สำนวนเปรียบเทียบ สุภาษิต คำพังเพย ตลอดจนการใช้คำให้เกิดความไพเราะด้วยฉันทลักษณ์

สรุปว่าได้มีการศึกษาวิจัยเพลงลูกทุ่งมาแล้วในลักษณะต่างๆ เช่น ศึกษาเกี่ยวกับลีลาการแต่งเพลงลูกทุ่ง ศึกษากลวิธีการใช้ภาษาซึ่งมีทั้งการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ แทรกปนในเนื้อเพลง นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาชีวประวัติของนักแต่งเพลงไว้ด้วย